

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

- f) jaunajā konstitūcijā nepārprotami aizsargātu visas pilsoņu pamattiesības un sociālās tiesības atbilstīgi Ungārijas starptautiskajām saistībām, aizliegtu nāvessodu, mūža ieslodzījumu bez iespējām atbrīvot pirms termiņa un diskrimināciju dzimumorientācijas dēļ, sniegtu pietiekamas garantijas attiecībā uz pamattiesību aizsardzību, kā arī skaidri paziņotu, ka Ungārijas pilsoņi piedzimstot iegūst savas pamattiesības bez nosacījumiem;
- g) nodrošinātu, ka parlamentāro komisiju sistēmas reorganizācija nepazemina pašreizējās garantijas attiecībā uz tiesību aizsardzību un veicināšanu tādās jomās kā mazākumtautību aizsardzība, personas datu aizsardzība un sabiedrības interesēm atbilstošas informācijas pārredzamība, kā arī nodrošinātu to attiecīgo struktūrvienību neatkarību, kuras ir atbildīgas šajās jomās;
- h) pārliecinātos, ka Pamattiesību hartas iekļaušana jaunajā konstitūcijā nerada interpretācijas un kompetenču pārklāšanās problēmas starp vietējām tiesām, jauno Ungārijas Konstitucionālo tiesu un Eiropas Savienības Tiesu;
2. aicina Komisiju veikt pamatīgu jaunās konstitūcijas pārskatīšanu un analīzi, kā arī turpmāk pieņemto galveno tiesību novērtēšanu, lai pārbaudītu, ka tie atbilst *acquis communautaire* un jo īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartai, kā arī Līgumu burtam un garam;
3. uzdod EP attiecīgajām komitejām sadarbībā ar Venēcijas komisiju un Eiropas Padomi sekot pasākumu izpildes gaitai un novērtēt, vai un kā ieteikumi tiek īstenoti;
4. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Eiropas Padomei, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, Pamattiesību aģentūrai, EDSO un ANO ģenerālsekretāram.

5. kohēzijas ziņojums un kohēzijas politikas stratēģija laikposmam pēc 2013. gada

P7_TA(2011)0316

Eiropas Parlamenta 2011. gada 5. jūlija rezolūcija par Komisijas Piekto ziņojumu par kohēziju un kohēzijas politikas stratēģiju laikposmā pēc 2013. gada (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 9. novembra paziņojumu „Secinājumi piektajā ziņojumā par ekonomikas, sociālo un teritoriālo kohēziju — kohēzijas politikas nākotne” (COM(2010)0642) (turpmāk „secinājumi”),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 9. novembra piekto ziņojumu par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju „Ieguldījums Eiropas nākotnē” (turpmāk „piektais kohēzijas ziņojums”),
- pamatojoties uz Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā III daļas XVIII sadaļu,

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr. 1080/2006 par Eiropas Reģionālās attīstības fondu un Regulas (EK) Nr. 1783/1999 atcelšanu ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr. 1081/2006 par Eiropas Sociālo fondu un Regulas (EK) Nr. 1784/1999 atcelšanu ⁽²⁾,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr. 1082/2006 par Eiropas teritoriālās sadarbības grupu (ETSG) ⁽³⁾,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1083/2006, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1084/2006 par Kohēzijas fonda izveidi un Regulas (EK) Nr. 1164/94 atcelšanu ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 17. jūlija Regulu (EK) Nr. 1085/2006, ar ko izveido Pirmspievienošanās palīdzības instrumentu (IPA) ⁽⁶⁾,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1906/2006, ar ko paredz noteikumus uzņēmumu, pētniecības centru un universitāšu līdzdalībai Septītās pamatprogrammas darbībās un pētījumu rezultātu izplatīšanai ⁽⁷⁾,
- ņemot vērā 2007. gada 24. aprīļa rezolūciju par turpmākas paplašināšanās ietekmi uz kohēzijas politikas efektivitāti ⁽⁸⁾,
- ņemot vērā 2009. gada 24. marta rezolūciju par Zaļo grāmatu par teritoriālo kohēziju un statusu debatēm par kohēzijas politikas nākotnes reformu ⁽⁹⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 20. maija rezolūciju par kohēzijas politikas ieguldījumu Lisabonas mērķu un stratēģijas Eiropa 2020 mērķu sasniegšanā ⁽¹⁰⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 22. septembra rezolūciju par Eiropas stratēģiju kalnu reģionu, salu un reti apdzīvotu teritoriju ekonomiskajai un sociālajai attīstībai ⁽¹¹⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 7. oktobra rezolūciju par ES kohēzijas un reģionālo politiku pēc 2013. gada ⁽¹²⁾,
- ņemot vērā 2010. gada 7. oktobra rezolūciju par Eiropas Sociālā fonda nākotni ⁽¹³⁾,
- ņemot vērā 2011. gada 23. jūnija rezolūciju par ERAF un pārējo struktūrfondu pašreizējo stāvokli un uz efektivitātes paaugstināšanu vērstas turpmākas sinerģijas veidiem ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ OV L 210, 31.7.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 210, 31.7.2006., 12. lpp.

⁽³⁾ OV L 210, 31.7.2006., 19. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 210, 31.7.2006., 25. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 210, 31.7.2006., 79. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 210, 31.7.2006., 82. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 391, 30.12.2006., 1. lpp.

⁽⁸⁾ OV C 74 E, 20.3.2008., 275. lpp.

⁽⁹⁾ OV C 117 E, 6.5.2010., 65. lpp.

⁽¹⁰⁾ OV C 161 E, 31.5.2011., 120. lpp.

⁽¹¹⁾ Pieņemtie teksti P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Pieņemtie teksti P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Pieņemtie teksti P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Pieņemtie teksti P7_TA(2011)0286.

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

- ņemot vērā Komisijas 2004. gada 26. maija paziņojumu „Uzlabota partnerība attālākajiem reģioniem” (COM(2004)0343) un Komisijas 2008. gada 17. oktobra paziņojumu „Tālākie reģioni: Eiropas priekšrocība” (COM(2008)0642),
  - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumu „Eiropa 2020 — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
  - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 6. oktobra paziņojumu „Reģionālās politikas ieguldījums stratēģijā „Eiropa 2010” paredzētajā gudrā izaugsme” (COM(2010)0553),
  - ņemot vērā Komisijas 2011. gada 26. janvāra paziņojumu „Reģionālā politika, kas veicina ilgtspējīgu izaugsmi Eiropā līdz 2020. gadam” (COM(2011)0017),
  - ņemot vērā Vispārējo lietu padomes 2011. gada 21. februāra secinājumus par piekto ziņojumu par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju (06762/2011),
  - ņemot vērā Reģionu komitejas 2011. gada 1. aprīļa atzinumu par piekto ziņojumu par kohēziju ⁽¹⁾,
  - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
  - ņemot vērā Reģionālās attīstības komitejas ziņojumu, kā arī Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas, Budžeta kontroles komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas nostāju (A7-0222/2011),
- A. tā kā ES kohēzijas politika ievērojami sekmējusi produktivitātes kāpumu iepriekšējā un pašreizējā finansēšanas posmā visos Savienības reģionos; tā kā *ex-post* novērtējums arī skaidri liecina par ekonomisko, sociālo un reģionālo atšķirību samazināšanos; tā kā šī izaugsme vienlīdz pozitīvi ietekmējusi arī sociālo aizsardzību un investīcijas vides aizsardzībā;
- B. tā kā kohēzijas politika bija paredzēta, lai nodrošinātu līdzsvaru attiecībā pret vienoto tirgu un stiprinātu inovatīvas un aizsargājošas Eiropas, kura balstīta uz solidaritāti, attīstību, saskaroties ar globalizācijas, demogrāfisku izmaiņu un resursu saglabāšanas problēmām, un tā kā jāizmanto visu reģionu patiesais potenciāls, lai veicinātu izaugsmi un reģionālo un sociālo kohēziju;
- C. tā kā kohēzijas politika ir jautājums, kas tieši attiecas uz pilsoņiem, jo ļauj iemiesot Eiropu ikdienā, padarīt to konkrētu un redzamu visā ES teritorijā;
- D. tā kā kohēzijas politika un strukturālpolitika ir apliecinājušas elastību krīzes situācijās un tā kā tās deva izšķirīgu ieguldījumu dažādiem valsts ekonomikas stimuliem un mācību programmām, un tā kā ir svarīgi saglabāt šo elastību;
- E. tā kā Eiropas strukturālpolitika sniedz būtisku atbalstu, lai pārvarētu ekonomikas un finanšu krīzi, jo ir orientēta uz inovāciju un atšķirību novēršanu, neatlaidīgi mudinot Eiropas reģionus uzlabot infrastruktūru, palielināt reģionālo inovācijas potenciālu un atbalstīt vīdi draudzīgu ilgtspējīgu attīstību;

(1) OV C 166, 7.6.2011., 35. lpp.

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

- F. tā kā struktūrfondu orientācija uz Lisabonas stratēģijas mērķiem ir apliecinājusi savu efektivitāti, ko pierāda iespaidīgais saistību īpatsvars konverģences un reģionālās konkurētspējas un nodarbinātības mērķu īstenošanā, un tā kā 20 % no Eiropas teritoriālās sadarbības projektiem atbilst Lisabonas mērķiem;
- G. tā kā teritoriālās sadarbības mērķis ir palīdzēt teritorijām un reģioniem sadarboties, lai kopā risinātu kopīgās problēmas, mazinātu fiziskos, administratīvos un regulatīvos šķēršļus, kas kavē šo sadarbību, un mazinātu „robežu efektu”;
- H. tā kā Lisabonas stratēģijas daļējās neveiksmes cēlonis nav vis nepareiza kohēzijas politikas īstenošana, bet drīzāk daudzlīmeņu pārvaldības trūkums un atbildības trūkums par šo stratēģiju reģionālajā un vietējā līmenī, finanšu krīzes sekas un iekšējā tirgus ieviešanas nepilnības, budžeta disciplīnas trūkums, kā arī nepiemēroti makroekonomiskie pamatapstākļi atsevišķās dalībvalstīs;
- I. tā kā beidzamajos finansēšanas posmos ir ievērojami samazinājies kļūdu koeficients un finansējuma neatbilstoša izmantošana; tomēr struktūrpolitika, diemžēl, joprojām ir politikas nozare ar lielām nepilnībām šajā jomā, un dažās dalībvalstīs joprojām nav efektīvu mehānismu finansējuma neatbilstošas izmantošanas novēršanai un nepienācīgi izmaksātās naudas atgūšanai; tā kā informācija par nepilnībām var tikt nesniegta vai nu nevērtības dēļ vai tīši un tā kā jāņem vērā, ka būtisku kohēzijas politikas kļūdu daļu var saistīt ar tiesiskajām prasībām ārpus kohēzijas politikas, piemēram, publisko iepirkumu, vides un valsts atbalsta jomā;
- J. tā kā pastāvošā kohēzijas un struktūrpolitikas mērķu sistēma (konverģence, reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība, un Eiropas teritoriālā sadarbība) salikumā ar daudzlīmeņu pārvaldības pieeju, horizontāliem mērķiem un plānošanas drošību ir kopumā sevi apliecinājusi, pateicoties uzticamam finansējuma nodrošinājumam un atzītam plānošanas periodam (7 gadi), tomēr atgādina par ievērojamo programmas ieviešanas aizkavēšanos, ko izraisīja ārkārtīgi ilgās sarunas Savienības lēmumu pieņemšanas procesā likumdošanas un finansējuma jomā un būtiskās izmaiņas kohēzijas politikas noteikumos;
- K. tā kā ilgtspējīga palīdzība konverģences reģioniem un to attīstībai pozitīvi ietekmē šo reģionu tirgus pieprasījumu pēc precēm un pakalpojumiem un tādējādi neapšaubāmi pozitīvi ietekmē arī turīgākās ES dalībvalstis;
- L. tā kā reģionu ekonomisko un sociālo atšķirību, noteiktu reģionu (jo īpaši attālāko reģionu) neizdevīgā ģeogrāfiskā stāvokļa, kā arī specifisku strukturālu problēmu dēļ un tāpēc, ka ir jāpielāgojas jauniem apstākļiem, vēl aizvien visos Eiropas reģionos ir nepieciešama visaptveroša Eiropas kohēzijas politika ar pietiekamu finansējumu, un tā kā to paredz arī Lisabonas līgums;
- M. tā kā kohēzijas politikai, ņemot vērā tās stratēģisko nozīmi nākotnes perspektīvā, nav jāklūst par pielāgojamu mainīgo turpmākajās budžeta debatēs,

Kohēzijas politikas pievienotā vērtība un investīciju prioritātes

1. aicina vairāk uzsvērt Eiropas pievienoto vērtību kohēzijas politikas un struktūrpolitikas programmās; saskata šo pievienoto vērtību gadījumos, kad ar ES projektiem problemātiskos, mazāk attīstītos reģionos tiek panākta ilgtspējīga ekonomiskā, infrastruktūras, sociālā un/vai ekoloģiskā statusa paaugstināšanās, un kad tas nebūtu bijis iespējams bez Eiropas palīdzības;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

2. saskata Eiropas finansējuma pievienoto vērtību arī gadījumos, kad valsts, reģionālā un vietējā līmenī finansētie projekti veicina Eiropas kopējo mērķu sasniegšanu Eiropas integrācijās, ekonomiskās izaugsmes, pētniecības, vides aizsardzības, kultūras, resursu pārvaldības, sporta, demogrāfiskās attīstības, ilgtspējīgas energoapgādes, sociālās kohēzijas vai pārobežu attīstības jomā, un kad to nebūtu bijis iespējams īstenot bez Eiropas iniciatīvas;

3. uzskata, ka Eiropas mērķu īstenošana saskaņā ar decentralizētu pieeju un daudzlīmeņu atbildības un pārvaldības principu ir viena no lielākajām kohēzijas politikas priekšrocībām un līdz ar to pievienotā vērtība pati par sevi; uzskata, ka daudzlīmeņu pārvaldība ar skaidri noteiktām struktūrām un atbildību konkrētā subsidiaritātes principu, kā arī nozīmē reģionālo iestāžu svarīgās lomas atzīšanu kohēzijas politikas izstrādē un īstenošanā; aicina turpināt šā partnerības principa un iesaistīto pušu atbildības apzināšanās stiprināšanu, teritoriālā paktā ieviešot sīki izstrādātus saistošus noteikumus, par kuriem jālemj katrā dalībvalstī, lai nodrošinātu uz rezultātiem vērstu plānošanu un īstenošanu;

4. uzskata, ka kohēzijas politikas, tās plānošanas cikla un izdevumu piešķiršanas pārskatāmība un informācijas pieejamība iespējamajiem struktūrfondu līdzekļu saņēmējiem ir galvenie priekšnosacījumi vispārējo kohēzijas politikas mērķu sasniegšanai, tāpēc pārskatāmība ir jāievieš kā galvenais starpnozaru princips kohēzijas plānošanā un lēmumu pieņemšanas procesos nākamajā finansēšanas laikposmā; uzsver, ka arī turpmāk ir jāpublicē līdzekļu saņēmēju saraksts, īpaši tiešsaistē, jo tas ir efektīvs pārskatāmības uzlabošanas veids;

5. uzskata, ka pārskatāmības noteikumi (pienākums atklāt galīgo saņēmēju) ir instruments, kas nepieciešams ekspertiem, sabiedrībai un politikas veidotājiem, lai novērtētu, vai finansējums ir izmantots saskaņā ar noteiktajiem mērķiem un vai tas ir noticis likumīgi; aicina nodrošināt aprakstu ne tikai attiecīgās valsts valodā, bet arī vienā no trijām darba valodām (angļu, franču vai vācu) un iesaka turpināt nepieciešamās informācijas saskaņošanu;

6. uzsver, ka reģionālajām atšķirībām gan ir tendence samazināties, tomēr joprojām pastāv lielas atšķirības — un dažās dalībvalstīs / starp dažām dalībvalstīm tās pat palielinās, tostarp ekonomikas un finanšu krīzes dēļ —, tādēļ kohēzijas politikai arī turpmāk jābūt koncentrētai uz atšķirību samazināšanu un harmoniskas un ilgtspējīgas attīstības nodrošināšanu visos Savienības reģionos neatkarīgi no dalībvalsts, kurā tās pastāv;

7. atzīst to reģionu īpašās vajadzības, ko īpaši nelabvēlīgi ietekmē ģeogrāfiskais novietojums un vides īpatnības; atkārtoti aicina dalībvalstis un Komisiju arī turpmāk piemērot īpašus preferenču veidus, ja vien tie ir efektīvi un nodrošina Eiropas pievienoto vērtību, Līgumā par Eiropas Savienības darbību minētajiem īpaši nelabvēlīgi ietekmēto reģionu tipiem (attālākie reģioni, visattālākie un mazapdzīvotie ziemeļu reģioni un salu, kalnu un pierobežu reģioni);

8. atzīst to reģionu īpašo statusu un vajadzības, kuras rada to ģeogrāfiskais novietojums, demogrāfiskās pārmaiņas vai tādi specifiski ierobežojumi kā dabas apstākļi, īpašu uzmanību pievēršot arī to potenciālam; atkārtoti aicina arī turpmāk šiem reģioniem un īpaši Līguma par Eiropas Savienības darbību 349. un 174. pantā minētajiem īpaši nelabvēlīgi ietekmētajiem reģioniem (attālākajiem reģioniem, tostarp attālākajiem lauku reģioniem, visattālākajiem un vismazāk apdzīvotajiem ziemeļu reģioniem, kurus nelabvēlīgi ietekmē arī lieli attālumi un ziemeļu klimatiskie apstākļi, un salu, kalnu un pierobežu reģioniem) piemērot īpašus preferenču veidus, nodrošināt elastību un īpašu finansējumu, kā arī labvēlīgākus nosacījumus investīcijām šajos reģionos ar tiešā atbalsta vai nodokļu atbrīvojumu palīdzību; aicina arī meklēt veidus šiem reģioniem paredzētu atsevišķu preferenču veidu saglabāšanai vai izveidei, lai kohēzijas politikas instrumentu izmantojums būtu piemērots šo reģionu ekonomikai un pienācīga uzmanība tiktu veltīta to mazajiem un vidējiem uzņēmumiem un konkurētspējas un vienādu iespēju nepieciešamībai, lai tie pilnībā varētu iekļauties ES iekšējā tirgū;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

9. uzsver, ka Kopiena globālajā konkurencē var būt konkurētspējīga tikai tad, ja kohēzijas politika var pilnībā izmantot visu šo reģionu, pilsētu teritoriju un pilsētu attīstības potenciālu un dod iespēju sniegt pietiekami elastīgu reģionālo risinājumu stratēģijā „Eiropa 2020” identificētajiem uzdevumiem un problēmām; šajā sakarā uzsver, ka struktūrfondu resursu orientēšanai, izmantojot plašu teritoriālu pieeju, ir jākalpo, lai kompensētu strukturālos trūkumus arī spēcīgākos reģionos; tomēr uzsver, ka kohēzijas politika nav tikai stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanas instruments un ka pastāvīga koncentrēšanās uz kohēzijas politikas pamatprincipiem radīs pievienoto vērtību stratēģijas „Eiropa 2020” sasniegumu ilgtspējībai pat pēc stratēģijas darbības beigām;

10. uzsver, ka kohēzijas politikai arī turpmāk jābūt orientētai uz teritoriālo kohēziju, un uzsver, ka Lisabonas līgumā ekonomiskās un sociālās kohēzijas mērķiem ir pievienota teritoriālā kohēzija; apliecina, ka šis mērķis joprojām nav šķirams no ekonomiskās un sociālās kohēzijas uzdevumiem un palielina kohēzijas politikas Eiropas pievienoto vērtību; uzsver, ka „teritoriālā kohēzija” ir būtiska arī subreģionālā līmenī, jo īpaši pilsētu apvidos (pilsētu kvartāli, kuros ir problēmas, nekontrolēta pilsētu izplešanās) un pat reģionos, kas tiek uzskatīti par pārticīgiem;

11. uzskata, ka makroreģionālās stratēģijas, ja vien vietējās pārvaldes iestādes piedalās to pārvaldībā, var efektīvāk izmantot supranacionālo potenciālu, uzlabot dažādu pārvaldības līmeņu sadarbību un kopā risināt kopīgos uzdevumus, piemēram, rūpēties par vides aizsardzību vai resursu izmantošanu un attīstības spēju, tādējādi nodrošinot efektīvāku, līdzsvarotāku un ilgtspējīgāku attīstību; uzsver nepieciešamību teritoriālās sadarbības programmas efektīvāk saistīt ar teritoriālajām stratēģijām (piemēram, reģionālās attīstības plāniem, vietējās attīstības stratēģijām un vietējiem attīstības plāniem); uzskata, ka uzlabojot pašreizējo atbalsta mehānismu koordinēšanu, ir iespējams mērķtiecīgāk izmantot ES struktūrfondus, tomēr tas nenozīmē, ka būtu jāpalielina šīm starpreģionālās sadarbības jomām atvēlētie resursi; norāda, ka šīm stratēģijām nav jārada jauni instrumenti, finanšu resursi vai īstenošanas struktūras un ka finansējums, kas reģioniem paredzēts mazāka mēroga attīstības projektu atbalstam, nedrīkst tikt ietekmēts; uzskata, ka makroreģionālo pieeju varētu izmantot, lai stiprinātu saikni starp kohēzijas politiku un kaimiņattiecību politiku; mudina šajā kontekstā Komisiju un dalībvalstis vairāk uzmanības pievērst ESF teritoriālai dimensijai, īpaši darba iespēju jomā;

12. šaubās, vai īpašās darbības programmas dos papildu labumu funkcionālajām ģeogrāfiskajām vienībām, piemēram, vietēju iestāžu grupām vai jūras vai upju baseiniem, īpaši tajos gadījumos, kad nav tādu politisku iestāžu (tostarp demokrātiskā veidā ievēlētu politisku iestāžu), kam būtu pietiekama atbildība par programmu īstenošanu; aicina intensīvāk saskaņot makroreģionālās, lielpilsētu reģionu vai vides ģeogrāfiskās stratēģijas valdību līmenī un aicina vēltīt pienācīgu uzmanību šīm funkcionālajām ģeogrāfiskajām vienībām valstu darbības programmās, lai veicinātu ES finansējuma izmantošanu starpreģionu attīstības projektiem; uzskata, ka īpašajām darbības programmām vajadzētu būt vienam no piegādes veidiem reģionos, kuros subreģionālā piegāde sniedz pievienoto vērtību salīdzinājumā ar valsts vai reģionālajām programmām un kuros politiskās institūcijas īstenošanas nolūkā ir izveidojušas partnerības; aicina iesaistīt pārrobežu grupas darbības programmu izstrādē pārrobežu programmām, balstoties uz ETSG regulu;

13. uzsver pilsētu teritoriju un reģionu, tostarp galvaspilsētu un to reģionu svarīgo lomu stratēģijas „Eiropa 2020” ekonomisko, vides un sociālo mērķu sasniegšanā; atbalsta dinamisko procesu, kas uzsākts integrētu pilsētu programmu iepriekšējā plānošanas perioda laikā, un uzsver pašlaik notiekošo eksperimentu nozīmi; aicina atbalstīt idejas un projektus, kurus var izmantot par paraugu un kuru pamatā ir integrēti vietējie attīstības plāni, un savstarpēji izdevīgi uzlabot pilsētu un ar tām funkcionāli saistītu lauku reģionu attiecības; uzskata, ka ļoti būtiska ir šo teritoriju lielāka kohēzija, lai risinātu nelabvēlīgā stāvoklī esošo kopienu problēmas; šajā kontekstā uzsver, ka lielākās sociālekonomiskās atšķirības bieži pastāv pilsētās un ka pilsētas ar nelabvēlīgiem apgabaliem un nabadzīgiem rajoniem var atrasties arī pārticīgos reģionos;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

14. uzsver, ka pilsētas kā izaugsmes centri un izaugsmes veicinātājas var sniegt būtisku ieguldījumu attiecīgajā reģionā; tai pašā laikā norāda, ka ir jārada iespēja lauku apdzīvotām vietām piedalīties integrētos risinājumos attiecīgai funkcionālajai ģeogrāfiskajai vienībai, veicinot partnerības un tīklus; uzsver, ka lielākiem pilsētu centriem ir īpašas problēmas to sociālo, ekonomisko un vides uzdevumu sarežģītības dēļ; šajā kontekstā saskata lauku reģionu endogēnu potenciālu, kas sniedz attīstības iespējas ne tikai ap aglomerācijām un lielām pilsētām; šajā kontekstā atzīmē arī īpaši nelabvēlīgi ietekmēto reģionu ekonomiskās iespējas attīstīties, atbilstoši izmantojot un atbalstot lauku **un piepilsētu** reģionu endogēno potenciālu, tostarp to vides un kultūras vērtības; uzsver, ka struktūrpolitikas un kohēzijas politikas kontekstā lauku reģionu un pilsētu partnerības jāsaskata vairāk kā lauku reģionu nodrošinātājas ar vienādiem apstākļiem attīstībai un dzīves kvalitātei, ņemot vērā sociālos un ekonomiskos faktoros; aicina dalībvalstis, ņemot vērā pilsētu dinamisko ietekmi uz ekonomisko attīstību reģionos un ekonomikas stimulēšanu tuvumā esošajos lauku rajonos, nodrošināt nepieciešamos resursus, lai īstenotu vajadzīgos pilsētu un piepilsētu projektus;

15. noraida obligātas kvantitatīvas kvotas īpaši valsts programmu sadalījumiem (ESF/ERAF), vietējai un pilsētu attīstībai, laukiem, kā arī citām aglomerācijas kategorijām vai funkcionālajām zonām, kas varētu nodrošināt lielāku intervenču kritisko masu; uzskata, ka prasība jau darbības programmās obligāti paredzēt finansējuma saņemšanai atbilstīgās pilsētas un teritorijas, ir iespēja, kas ir jāpadara prioritāra tajos gadījumos, kad šī metode nodrošina pievienoto vērtību un palīdzības intensitātes koncentrēšanu, un tā jāapspriež, pamatojoties uz daudzlīmeņu pārvaldības principiem; uzskata, ka dalībvalstīm un reģioniem arī šajā sakarībā ir jāuztiek lielāka atbildība noteikt uz konkurētspēju un rezultātiem pamatotas atlases procedūras;

16. uzsver, ka struktūrpolitikā un kohēzijas politikā nedrīkst vienpusīgi dot priekšroku noteiktiem reģionu tipiem; aicina lauku reģionu un pilsētu partnerības skatīt plašākā sociālā, ekonomiskā un vides kontekstā;

17. uzsver, ka strukturālajā un kohēzijas finansējumā ir jāņem vērā arī stratēģijas „Eiropa 2020” uzdevumi izglītības, kultūras un sociāli politiskajā jomā, bet ir jāsauglabā ekonomiskā, sociālā un teritoriālā kohēzija, kas noteikta līgumā kā vispārējs ES mērķis un jāievēro subsidiaritātes princips; tomēr uzskata, ka attiecīgo politikas jomu plaša pārrobežu eiropeizācija piedzīvos neveiksmi finansiālu iemeslu dēļ; tāpēc aicina turpināt vietai pielāgotu vietējās attīstības paraugpieeju ieviešanu, saglabājot valstu un reģionālo līmeņu kompetences;

18. turklāt uzsver, ka kohēzijas politika nevar kļūt par līdzekli vai instrumentu nozaru jautājumu — piemēram, pētniecības un attīstības, rūpniecības jauninājumu politikas un klimata pārmaiņu apkarošanas — risināšanai, jo tas nozīmētu tās galvenā mērķa dekoncentrāciju un tās izmantošanas ierobežošanu reģionu attīstības potenciāla paaugstināšanai, kas ir ļoti svarīgi, lai mazinātu atšķirības starp nelabvēlīgākajos apstākļos esošiem reģioniem un attīstītākajiem reģioniem;

19. aicina, ņemot vērā nepieciešamību pāriet uz atjaunojamiem enerģijas avotiem un saskaņā ar diskusijām, palielināt kohēzijas politikas ieguldījumu vides tehnoloģiju un atjaunojamās enerģijas nozares ātrā attīstībā; uzskata, ka tai vajadzētu būt vienai no prioritātēm, ja programmās ir pieejami pietiekami līdzekļi un ja pievēršanās atjaunojamiem enerģijas avotiem nodrošina ES pievienoto vērtību, balstoties uz projektiem, kuru mērķis ir attīstīt decentralizētus enerģētikas konceptus, kas ietver efektīvas enerģijas glabāšanas tehnoloģijas reģionos; atbalsta reģionālās ekonomikas potenciāla izmantošanu šajā jomā;

20. saskata struktūrfondu iespējas atbalstīt ieguldījumus īpašā enerģētikas infrastruktūrā, tomēr tie jāattiecinā tikai uz tiem reģioniem, kuros politisku un ģeogrāfisku iemeslu dēļ ir ievērojami ierobežoti tirgus ekonomikas risinājumi energoapgādei; turklāt aicina struktūrfondu atbalstu vienmēr saistīt ar iekšējā enerģijas tirgus un apgādes drošības stiprināšanu, kā arī principu par dalīto atbildību attiecībā uz līdzekļiem;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

21. uzskata arī, ka kohēzijas politika ir atbildīga par to, lai novērstu nepilnības un problēmas Eiropas nozīmes galveno ceļu TEN transporta pamattīklā, īpaši pierobežu apgabalos, kuri līdz šim šajā saistībā ir tikuši ignorēti;

22. uzsver, ka Eiropas transporta tīkliem ir izšķiroša loma Eiropas reģionu kohēzijā un tādēļ jāpaaugrina TEN infrastruktūru, jūras maģistrāļu un lielo Eiropas ceļu veidošana un jāuzlabo piekļuves iespējas jo īpaši pierobežu apgabalos un attālākajos reģionos; aicina veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu pietiekamu finansējumu un garantētu prioritāro TEN-T projektu savlaicīgu īstenošanu; ierosina, ka noteiktas pārrobežu „infrastruktūras” jāuzskata par prioritāriem projektiem, kuriem ir tiesības saņemt 1., 2. un 3. mērķa finansējumu; aicina atzīt obligātās tiesības izstrādāt pirmo priekšlikumu reģionālā līmenī saistībā ar šāda veida darbību un nodrošināt pierobežu reģionu un vietējo pašvaldību vienlīdzīgu līdzdalību plānošanā;

23. mudina piemērot valsts resursus, ņemot vērā šādu pasākumu pievienoto vērtību reģionālās konverģences, teritoriālās kohēzijas un attīstības pasākumu, piemēram, tūrisma, kas ir svarīgi attāliem — piemēram, salu — reģioniem, veicināšanā;

24. atbalsta ekonomisko attīstību un nodarbinātību MVU un mikrouzņēmumos; tādēļ pieprasa, lai Eiropas Mazās uzņēmējdarbības akta (EMUA) pamatprincipi, t. i., „vispirms domāt par mazākajiem” un „tikai vienreiz”, tiktu uzskatīti par vienu no kohēzijas politikas pamatiem, un uzskata, ka šie principi dalībvalstīm un reģioniem jāpiemēro to darbības programmu definēšanā;

Programmu plānošanas mērķu sistēma un pamats

25. uzsver, ka stratēģijas „Eiropa 2020” galvenie elementi (jauninājumi, izglītība un profesionālā sagatavošana, enerģētika, vide, nodarbinātība, konkurētspēja, prasmes un nabadzības izskaušana) jau ir kohēzijas un struktūrpolitikas sastāvdaļa; uzskata, ka stratēģijas „Eiropa 2020” uzdevumus var ļoti labi integrēt trīs pārbaudītajās mērķu sistēmās (konverģence, reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība, Eiropas teritoriālā sadarbība);

26. uzsver, ka ieguldījumi jauninājumos un izglītībā var veicināt izaugsmi; tomēr norāda, ka atbilstošajai infrastruktūrai (transporta, platjoslas interneta, enerģētika) un atbilstošām institūcijām (publisko investīciju un fiskālās politikas konsolidācijas līdzsvarots apvienojums ar makroekonomiskiem pasākumiem, e-valdības pakalpojumiem un pārrobežu izglītību) jānodrošina efektīvs atbalsts;

27. uzskata, ka arī pamata infrastruktūras attīstīšana ir uzskatāma par atbilstīgu stratēģijai „Eiropa 2020”, jo tikai konkurētspējīgi transporta, enerģētikas un sakaru tīkli, kā arī atkritumu pārvaldības infrastruktūra var palīdzēt konverģences reģioniem īstenot stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus, tāpēc jānodrošina iespēja vājākajiem un trūcīgākajiem reģioniem šos mērķus interpretēt elastīgi;

28. uzsver, ka ESF ir vissvarīgākais instruments, lai īstenotu stratēģijas „Eiropa 2020” sociālo aspektu un ka šis fonds var ievērojami veicināt tādu šīs stratēģijas galveno prioritāšu īstenošanu kā nodarbinātība, pāreja uz ilgtspējīgu ekonomiku, priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas gadījumu skaita samazināšana un nabadzības, diskriminācijas un sociālās atstumtības apkarošana, kā arī risinājumu meklēšana dažādās sociālās situācijās nonākušiem cilvēkiem; šajā kontekstā uzsver, ka līdztekus IKP, SVID analīzē būtu lietderīgi iekļaut arī citus sociālos rādītājus;

29. uzskata, ka ESF ir ļoti nozīmīgs kohēzijas politikai un ka tas var palielināt savu ieguldījumu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu sasniegšanā, tostarp ilgtspējīgas izaugsmes jomā, sniedzot atbalstu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem zaļu darba vietu izveidē;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

30. uzskata cīņu pret diskrimināciju darba tirgū — gan attiecībā uz dzimumu, seksuālo orientāciju, tautību, vecumu, invaliditāti, gan dzīvesvietu — par izšķiroši svarīgu, lai veicinātu patiesu iespēju vienlīdzību; atzīmē, ka sieviešu nodarbinātības līmeņa palielināšana ir ļoti svarīga, lai sasniegtu stratēģijas „Eiropa 2020” nodarbinātības mērķus, un tāpēc ir visaptveroši jāvērsas pret šķēršļiem, kas ierobežo sieviešu dalību darba tirgū;

31. uzskata, ka IKP arī turpmāk jāpaliek galvenajam kritērijam īpaši atbalstāmo reģionu (zem 75 % no vidējā IKP uz vienu iedzīvotāju) un eventuāli kohēzijas valstu (zem 90 % no vidējā NKI uz vienu iedzīvotāju) noteikšanā; uzskata, ka atbildīgajām valstis un reģionālajām iestādēm jādod rīcības brīvība attiecīgajos lēmumu pieņemšanas līmeņos un atspoguļojot ģeogrāfisko koncentrāciju izmantot papildu rādītājus katram mērķim, par kuriem jāvienojas attīstības un ieguldījumu partnerībās un ar kuru palīdzību var novērtēt attiecīgās sociālās, ekonomiskās, vides, demogrāfiskās un ģeogrāfiskās problēmas;

32. aicina noteikt, ka kohēzijas politikai saskaņā ar Lisabonas līgumu arī turpmāk jābūt orientētai galvenokārt uz trūcīgākajiem reģioniem; uzsver, ka atbilstīgi 1. mērķim — „konverģence” trūcīgākajiem reģioniem jāpiešķir to attīstības problēmu smagumam atbilstīga finansējuma daļa;

33. aicina noteikt ierobežojumu tādu reģionu atbilstības termiņam, kuri nevar uzrādīt būtiskus uzlabojumus ekonomiskajā, sociālajā un vides situācijā pēc vairākiem plānošanas periodiem, neraugoties uz maksimālo atbalstu;

34. aicina Komisiju sagatavot priekšlikumu nākošajam plānošanas periodam, kurā paredzēts nodrošināt pielāgojamu, ievērojamu un samērīgu pārejas perioda atbalstu reģioniem, uz kuriem vairs neattiecas konverģences mērķis, lai risinātu to specifisko situāciju, kā arī reģioniem ar IKP uz vienu iedzīvotāju no 75 % līdz 90 % no Eiropas vidējā rādītāja, izveidojot jaunu starpkategoriju, lai izvairītos no nevienlīdzīgas pieejas reģioniem, neskatoties uz to līdzīgajām situācijām; uzskata, ka šai īpašajai kārtībai ir jāaizvieto pašreizējā pakāpeniskas pārtraukšanas un pakāpeniskas piešķiršanas sistēma, tādējādi izveidojot godīgu sistēmu, kurā tiek ņemtas vērā reģionu ekonomiskās un finanšu krīzes negatīvās sekas, vienlaikus stiprinot kohēzijas politikas pamatprincipus — taisnīgumu un solidaritāti; uzsver, ka minētos pārejas pasākumus nākamajam plānošanas periodam nedrīkst izveidot uz pašreizējā 1. mērķa — „konverģence”, 2. mērķa — „reģionālā konkurētspēja” vai 3. mērķa — „Eiropas teritoriālā sadarbība” rēķina;

35. aicina stiprināt 2. mērķi — „reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība” ar tā horizontālo pieeju, panākot rezultātus attiecībā uz ierobežotu ES prioritāšu daudzumu, tādu kā MVU atbalsts, „zaļās” inovācijas, vietējās ekonomikas, izglītība un apmācība, infrastruktūra, ilgtspējīga mobilitāte, atjaunojamā enerģija un energoapgāde, resursu efektivitāte un sociālā integrācija; uzsver, ka jāsauglabā un jāturpina attīstīt pārbaudītā sistēma, kas nodrošina reģionālo strukturālo nepilnību novēršanu attīstītākiem reģioniem, mazina teritoriālās atšķirības, veicina kopīgu Eiropas mērķu īstenošanu un nodrošina nākotnes problēmu risināšanu, izmantojot struktūras, kas var elastīgi reaģēt uz mainīgiem apstākļiem, tostarp, cita starpā, arī inovāciju kopumus un finansējuma konkursus šajos reģionos; aicina izstrādāt papildu instrumentus, kas var veicināt sociālekonomiskus un infrastruktūras uzlabojumus jomās, kuras ir lielā mērā saskārušās ar strukturālām pārmaiņām; šajā kontekstā norāda, ka jāizstrādā pietiekami elastīgas stratēģijas, lai varētu tikt galā ar katra reģiona problēmām un īpatnībām;

36. aicina nodrošināt, lai attīstītāki reģioni varētu modernizēt savu sociālo un ekonomisko kapitālu un risināt konkrētu nabadzīgo rajonu un ekonomiskās attīstības trūkuma problēmas;

37. noteikti uzskata, ka ir jāpalielina pūles saistībā ar 3. mērķi — „Eiropas teritoriālā sadarbība” pie visām ES iekšējām robežām un visās trijās šās sadarbības dimensijās (pārrobežu, starpreģionu, starptautiskā) un aicina paaugstināt struktūrfondu daļu līdz 7 %; pieprasa, lai līdzekļu piešķiršana visām teritoriālās sadarbības programmām notiktu, balstoties uz saskaņotiem kritērijiem, lai stratēģiski un integrēti apmierinātu visu

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

attiecīgo teritoriju un ģeogrāfisko apgabalu vajadzības un atbilstu to īpašajām iezīmēm; uzsver pierobežu reģionu nozīmi stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu sasniegšanā; uzskata par nepieciešamu pievērst lielāku vērību Eiropas komunikāciju tīklu koordinācijai, īpaši tiem, kas saistīti ar transportu un enerģētiku, kā arī pārrobežu infrastruktūrām un aicina palielināt subsīdijas minētajiem tīkliem saskaņā ar Eiropas prioritātēm, kā arī aicina palielināt finansējumu visiem pierobežu reģioniem; aicina vienkāršot īstenošanas noteikumus, kas regulē 3. mērķa programmas, balstoties uz proporcionalitātes principu, kā arī izstrādāt vienotu atbilstības noteikumu kopumu, kas visi ir uzskatāmi par priekšnosacījumiem, lai šīs programmas kļūtu efektīvākas un atpazīstamākas; uzsver vietējo lēmumu pieņēmēju aktīvas iesaistīšanās nepieciešamību, jo programmu izstrāde ir iespējama tikai tādā gadījumā, ja tiek garantēta šī līdzdalība;

38. uzskata, ka ETSG ir unikāls un ļoti vērtīgs teritoriālās pārvaldības instruments, kas atbilst strukturētas sadarbības vajadzībām, un ir popularizējams kā rīks pārrobežu pārvaldības sistēmu izveidei, nodrošinot dažādu politiku esamību reģionālā un vietējā līmenī;

39. kategoriski noraida jebkādas priekšlikumus nacionalizēt kohēzijas politiku vai sadalīt to nozarēs; uzskata, ka jauni tematiskie fondi (klimats, enerģētika, satiksme) grautu pārbaudīto dalītās pārvaldības un integrēto attīstības programmu principu un apdraudētu sinerģiju pieejamību, intervencu efektivitāti un līdz ar to reģionālo līdzdalību stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu īstenošanā;

40. uzstāj, ka Eiropas Sociālajam fondam arī turpmāk jābūt kohēzijas politikas sastāvdaļai, jo tikai tā var attīstīt un īstenot integrētas stratēģijas ekonomisko un sociālo problēmu atrisināšanai;

41. atbalsta Komisijas mērķi nostiprināt ESF, uzlabot tā efektivitāti un atpazīstamību; šajā nolūkā aicina Komisiju un dalībvalstis sarunu ceļā vienoties par nepieciešamo ESF ieguldījumu struktūrfondos;

42. uzskata, ka ESF efektivitātes uzlabošanas pasākumi jābalsta galvenokārt uz stimuliem, nevis uz sankcijām;

43. uzsver, ka ekonomikas krīze vēl vairāk palielinājusi neatliekamu nepieciešamību pēc pasākumiem nozarēs, uz kurām attiecas ESF, jo īpaši, lai veicinātu nodarbinātību, darba vietas maiņu, sociālo integrāciju un nabadzības samazināšanu;

44. uzsver, ka ESF sniedz būtisku atbalstu tādām darba tirgus politikas jomām kā preventīvā un vietējā politika, kā arī tādām jomām, kuru mērķis ir palīdzēt jauniešiem ienākt darba tirgū, un apkarot nabadzību; uzsver, ka dalībvalstīm ESF ir jāizmanto, lai veiktu ieguldījumus jaunu zināšanu, izglītības (tostarp agrīnās bērnības izglītības), mūžizglītības ieguves, pārkvalificēšanas un darba vietu maiņas pasākumos, un uzsver, ka fondam ir būtiska loma visu sociālās integrācijas aspektu veicināšanā, un tas skar arī nelabvēlīgākās un mazāk aizsargātās grupas;

45. aicina Komisiju pastiprināt ESF rīcību, kuras mērķis ir veicināt integrāciju darba tirgū; mudina dalībvalstis ar izglītības palīdzību veikt ieguldījumus bērnu labā sākot jau no agrīnās bērnības un vēlāk skolas līmenī izveidot orientācijas sistēmu, kas balstīta uz vietējām un reģionālajām darba iespējām un mūžizglītību, palīdzot darba ņēmējiem pielāgot prasmes darba tirgus vajadzībām, vienlaikus īstenojot pasākumus jauniešu bezdarba apkarošanai un tā saucamo nabadzīgo strādājošo paradības novēršanai, kā arī izveidot programmas, kas speciāli paredzētas nelabvēlīgo un mazāk aizsargāto grupu, piemēram, romu, migrantu, cilvēku ar invaliditāti un izglītošanos priekšlaikus pārtraukušo atbalstam ar mērķi veicināt efektīvu un iekļaujošu izaugsmi un uz zināšanām balstītu ekonomiku Eiropā;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

46. prasa mērķtiecīgāku un papildu tehnisko atbalstu tiem apgabaliem, ko skārusi dziļa nabadzība un bieži vien saspringta vairākuma un mazākuma kultūru līdzāspastāvēšana subreģionālā līmenī; uzskata, ka šādi subreģionāli apgabali bieži vien var palikt dziļas nabadzības stāvoklī un saskarties ar segregāciju pat reģionos, kas ne vienmēr atpaliek no statistikas vidējiem rādītājiem; norāda, ka koncentrēti centieni būtu jāvirza uz šādu subreģionālu apgabalu attīstību;

47. atzinīgi vērtē, ka dažās dalībvalstīs pirmo reizi 2007.–2013. gada finansēšanas periodā saskaņā ar Eiropas sociālā fonda noteikumiem ieviestas visām mērķa jomām paredzētas darba programmas;

48. uzsver, ka vēl aizvien ir vērtīga Kopienas iniciatīvas EQUAL pieredze, jo īpaši vietējo un reģionālo pasākumu apvienošanas un labākās prakses apmaiņas jomā ES mērogā;

49. norāda, ka ar integrētu vietējās un reģionālās attīstības pieeju ir panākama sinerģija, jo īpaši ESF saiknē ar ERAF, un aicina izstrādāt kopējus atbilstības noteikumus un — jo īpaši attiecībā uz vietai pielāgotu attīstības plānu — palielināt un atvieglot šķērsfinansēšanas iespējas starp abiem fondiem; atbalsta vairākfondu darbības programmu iespējas ieviešanu, kas vēl vairāk sekmētu integrētās pieejas; turklāt atgādina par labākajām sinerģijām starp EAF un ERAF;

50. aicina sinerģiju palielināšanas nolūkam panākt nozaru politiku (transports, enerģētika, pētniecība, vide, izglītība) lielāku integrāciju kohēzijas un strukturālajā politikā, panākot lielāku efektivitāti un labāku koordināciju starp struktūrfondiem, Konkurētspējas un inovāciju pamatprogrammu un Pētniecības un attīstības pamatprogrammām, ierosina, ka vairākfondu plānošana varētu nodrošināt integrētāku minēto fondu darbību un palielinātu šo dažādo fondu mijiedarbības efektivitāti; uzskata, ka valsts/reģionālās attīstības partnerības ir atbilstošs instruments šo dažādo politikas virzienu apvienošanai; šajā sakarībā uzsver, ka ir jānosaka skaidri mērķi un jāizvērtē, vai dalībvalstīs tika sasniegti mērķi;

51. ierosina, ka pētniecības un attīstības politika ir jāsakārto atbilstoši teritorijai; tāpēc uzsver, ka ir svarīgi pielāgot kohēzijas politiku un pētniecības un inovāciju politiku teritoriju īpašajām vajadzībām, jo aktīvākai reģionālo un vietējo iestāžu līdzdalībai reģionālās attīstības fondu un pētniecības un inovāciju programmu izstrādē un īstenošanā ir izšķiroša nozīme, ņemot vērā to, ka nav iespējams piemērot vienu un to pašu stratēģiju visiem reģioniem;

52. aicina ieviest kopīgus stratēģiskos pamatprincipus ERAF, ESF, Kohēzijas fondam, pamatprogrammām, ELFLA un EZF plānošanas periodam pēc 2013. gada; uzskata, ka jāturpina sekmēt vienota regulatīvā pieeja (kas attiektos uz pārvaldi, tiesībām uz atbalstu, finanšu pārskatu revīziju, ziņošanas noteikumiem) ar kopīgu pamatregulu; šajā saistībā uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt raitu dažādu fondu kopdarbību, lai gūtu rezultātus; aicina Komisiju veikt atbilstošas korekcijas, lai attiecīgie fondi pēc iespējas varētu papildināt cits citu;

53. aicina Padomi un Parlamentu pieņemt jaunu kopēju stratēģisko sistēmu saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, balstoties uz LESD 177. pantu;

54. uzskata, ka Eiropas Sociālais fonds ir jāiekļauj kopējā stratēģiskajā shēmā, tomēr nemainot tā īpašos darbības noteikumus un nosacījumus un pietiekamu resursu nodrošināšanu; aicina Komisiju stiprināt ESF nozīmi, uzlabot tā tēlu un vienkāršot budžeta kontroli, izveidojot vienkāršas un efektīvas procedūras pārvaldes iestāžu un budžeta kontroles departamentu sadarbībai;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

55. rosina šajos ietvaros pārbaudīt reģionālo ELFLA programmu atjaunotu iekļaušanu (3. un 4. veicināšanas ass); tomēr ir pret to, ka šāda atjaunota iekļaušana varētu izraisīt ERAF un ELFLA paredzēto finanšu līdzekļu samazinājumu; aicina noteikt obligātas saistības dalībvalstīm un reģioniem izveidot saskaņotākas ES struktūrfondu pārvaldes struktūras un lauku attīstības reģionālās programmas;

56. aicina pārskatīt regulu par pārrobežu sadarbību pie ārējām robežām un pašreizējo ENPI, lai integrētu attiecīgos fondus 3. mērķī — „Eiropas teritoriālā sadarbība”;

57. atzinīgi vērtē mērķus Komisijas ierosinātajām attīstības un ieguldījumu partnerībām starp ES un dalībvalstīm (iepriekšējo stratēģisko pamatprogrammu vietā, kuras tika sagatavotas dažām dalībvalstīm); aicina šajā posmā tajās noteikt ieguldījumu prioritātes stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanai un turpmākos kohēzijas politikas mērķus; uzskata, ka pēc iespējas drīzāk ir jāprecizē konkrēts kompetenču sadalījums starp dažādiem līmeņiem, un aicina saglabāt valstu un/vai reģionālās un vietējās kompetences atbilstīgi subsidiaritātes principam; aicina paust skaidru apņemšanos atbilstoši iesaistīt partnerus attīstības un ieguldījumu partnerībās;

58. atbalsta darbības programmu saglabāšanu kā svarīgāko instrumentu stratēģisko dokumentu pārvēršanai par konkrētām ieguldījumu prioritātēm; aicina šajā ziņā noteikt skaidrus un izmērāmus mērķus;

59. aicina noteikt reģionālo un vietējo iestāžu un to asociāciju obligātu iesaistīšanu saskaņā ar atsevišķo dalībvalstu konstitucionālo un institucionālo struktūru visos kohēzijas politikas īstenošanas posmos (stratēģiskā plānošana, attīstības un investīciju partnerību un darbības programmu izstrāde un apspriešana) struktūrētā un sistemātiskā veidā; uzskata, ka ir jāparedz attiecīgi noteikumi atbilstīgajās regulās, ar kurām pārvalda struktūrfondus;

60. uzskata, ka ikviena turpmākā ESF izmantošanas stratēģija būs efektīvāka, ja tā piesaistīs reģionālo un vietējo pārvaldības līmeni, kas spēj pielāgot stratēģiskos mērķus konkrētām teritoriālajām īpatnībām, pamatojoties uz strukturētu dialogu ar visām ieinteresētajām pusēm, piemēram, organizācijām, kas atbalsta abu dzimumu tiesības, nevalstiskajām organizācijām, sociālajiem partneriem, kā arī finanšu un banku institūcijām; šajā sakarībā uzsver, ka ir svarīgi gatavot un pilnvarot „pārmaiņu īstenotājus”;

61. atbalsta Komisijas ierosināto tematisko prioritāšu sistēmu; norāda, jo zemāks ir dalībvalstu vai reģionu attīstības līmenis, jo plašāku spektru ir jāaptver ar prioritātēm, pie tam ņemot vērā īpašās reģionālās attīstības vajadzības, vienlaikus nodrošinot, ka minēto tematisko pieeju struktūrfondu un kohēzijas fondu plānošanai nevar īstenot, kaitējot integrētai uz vietu balstītai pieejai;

62. aicina dalībvalstis, gadījumā, ja tiek noteiktas konkrētas saistošas prioritātes visām dalībvalstīm, iekļaut prioritāšu vidū jauninājumus, infrastruktūru, transportu un resursu pārvaldību, tomēr uzskata, ka ir jāparedz zināma manevrēšanas iespēja, lai ņemtu vērā programmu mērogu, atsaucies scenāriju katrā reģionā un sasniedzamos rezultātus, lai šīs prioritātes būtu pielāgotas katra reģiona īpašajām vajadzībām; šajā saistībā uzsver, ka ir jāpielieto plaša novatorisma interpretācija saskaņā ar Inovāciju savienības pamatiniciatīvu; piebilst, ka MVU ir galvenais darba avots ES un augsne idejām uzņēmējdarbības jomā; uzsver, ka ir jāturpina atbalstīt MVU un šis atbalsts ir jāstiprina, ņemot vērā to iespējamo būtisko nozīmi stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanā; uzsver, ka Inovāciju savienības ziņā ir jāpiemēro plaša inovāciju koncepcija un vienlaikus aizvien jāatvieglo finanšu pieejamība MVU; uzsver, ka turpmākas prioritātes ir jāspēj piedāvāt un īstenot brīvprātīgi un saskaņā ar subsidiaritātes principu; aicina paredzētajās prioritātēs iekļaut enerģētikas, izglītības, apmācības un nabadzības izskaušanas jomas;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

63. aicina novērst kavēšanos programmu uzsākšanā un principā sekmēt ātrāku lēmumu pieņemšanas un izvērtēšanas procesu; uzsver, ka tas ir ārkārtīgi svarīgi jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem; aicina šajā nolūkā uzlabot attiecīgajām administratīvajām iestādēm pieejamo tehnisko aprīkojumu un šīm iestādēm ciešāk sadarboties savā starpā, samazināt prasības saistībā ar publicēšanas pienākumu, kā arī saīsināt uzaicinājumu uz konkursu un pieteikumu iesniegšanas termiņus; lūdz Komisiju izvērtēt, vai varētu noteikt izmēģinājuma jomas, lai pārbaudītu jaunus noteikumus mazākā mērogā, pirms uzsākt noteikumu piemērošanu pārējiem reģioniem, lai noteiktu iespējamās problēmas to īstenošanā;

Stimuli, nosacījumi, orientācija uz rezultātiem, līdzfinansējums, finansēšanas iespējas

64. aicina saistīt līdzekļus ar tādiem konkrētiem nosacījumiem attīstības un ieguldījumu partnerībās, par kuriem panākta iepriekšēja vienošanās Komisijas un dalībvalstu dialogā; uzskata, ka šiem iepriekš paredzētajiem nosacījumiem jāpieprasa dalībvalstīm veikt reformas, lai nodrošinātu līdzekļu efektīvu izmantošanu ar kohēzijas politiku tieši saistītajās jomās, un, ka dalībvalstis vajadzības gadījumā ir jāaicina atbilstoši rīkoties un līdzekļu piešķiršanai ir jābūt atkarīgai no šiem nosacījumiem; aicina veikt pasākumus, lai darbības programmu pārvaldībā iesaistītajām personām būtu iespēja ietekmēt nosacījumus; uzskata, ka ir taisnīgi to saistīt ar jau pieņemto ES tiesību aktu (cenu regulējumi, paziņojumi par konkursiem, satiksme, vide, veselība u. c.) korektu īstenošanu, lai tādējādi novērstu pārkāpumus un nodrošinātu efektivitāti; tomēr noraida ieceri pieprasīt dalībvalstīm fundamentālu sociālo un ekonomikas reformu īstenošanu; visos nosacījumos jābūt pilnībā ievērotam subsidiaritātes un partnerības principam;

65. uzskata, ka jaunie nosacījumi nedrīkst radīt papildu administratīvo slogu iesaistītajām personām; aicina izstrādāt konsekventas, standarta, kā arī objektīvi izvērtējamas nosacījumu sistēmas gan ERAF, gan ESF;

66. uzskata, ka Komisija ir atbildīga par nosacījumu izstrādāšanu un to īstenošanas pārraudzību, un ierosina izstrādāt atbilstošus rīcības plānus dalībvalstīm un reģioniem;

67. atzinīgi vērtē Komisijas paredzēto kohēzijas politikas pastiprinātu orientāciju uz rezultātiem, iepriekš nosakot piemērotus mērķus un rādītājus; uzsver, ka šajā saistībā runa var būt tikai par dažiem skaidri definētiem un izmērāmiem rādītājiem, kam jābūt tieši saistītiem ar atbalstu un kas kopīgi jāsaprot reģioniem/dalībvalstīm; tomēr uzskata, ka snieguma izvērtēšanai piedāvāto instrumentu un kritēriju kopumā ir jāaglabā kvalitatīvs skatījums uz programmām;

68. uzskata, ka rādītājiem, kas nosaka reģionālās subsīdijas no struktūrfondiem un Kohēzijas fonda, jābūt balstītiem uz Eiropas jaunākajiem statistikas datiem, lai tiktu pilnībā ņemta vērā krīzes ekonomiskā un sociālā ietekme uz reģioniem;

69. aicina palielināt ESF efektivitāti un pārredzamību ar tādu pasākumu palīdzību, kas vairāk vērsti uz rezultātiem, un aicina šajā nolūkā laikus noteikt definīciju skaidriem un izmērāmiem mērķiem un rezultātu rādītājiem, kas tieši saistīti ar finansējuma mērķi un kas dod iespēju noteikti īpaši to, kādi panākumi gūti nabadzības apkarošanas un sociālās atstumtības novēršanas jomā un vai ir izdevusies integrācija kvalitatīvā nodarbinātībā; uzskata, ka ar visiem pārvaldības līmeņiem saistītajām pusēm ir jāpiedalās šo mērķu un rādītāju noteikšanā un ka tie ir savlaicīgi pirms finansējuma nodrošināšanas skaidri jādefinē, lai dalībvalstis un Komisija varētu novērtēt sasniegumus un šo pieredzi izmantot nākamajā plānošanas posmā; atbalsta Komisijas priekšlikumu piešķirt ESF finansējumu atkarībā no *ex ante* nosacījumu ievērošanas, tostarp atkarībā no priekšnosacījuma par to ES tiesību aktu transponēšanu un ES mērķu ievērošanas, kas ir nepieciešami ESF

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

pasākumu sekmīgai īstenošanai, kā arī atkarībā no strukturālajām reformām un administrācijas jaudas; uzsver, ka orientēšanās uz rezultātiem nedrīkst radīt kaitējumu mazajiem labuma guvējiem un ka tiem nedrīkst rasties jauni pieejamības šķēršļi vai riski;

70. uzskata valsts un privāto līdzfinansējumu par vienu no kohēzijas politikas pamatprincipiem; aicina pārskatīt ES maksimālo daļu, raugoties, lai tā pēc iespējas vairāk atbilst reģionālajam attīstības līmenim, Eiropas pievienotajai vērtībai un pasākumu veidam, un atbilstīgi palielinot vai samazinot to;

71. plānojot līdzfinansējuma apropriācijas, aicina dalībvalstis un reģionus domāt tālejoši un atbalstīt tās, izmantojot finanšu inženierijas līdzekļus;

72. attiecībā tiešajām subsīdijām uzņēmumiem aicina ņemt vērā, ka kohēzijas politikas finansējumu mēdz iegūt uzņēmumi, kas jau ir pieņēmuši attiecīgu lēmumu par rūpnīcas atvēršanu konkrētā vietā (tā saucamais inerces efekts), nevis izmanto, lai ietekmētu uzņēmumu, jo īpaši lielāku uzņēmumu lēmumus, un tādēļ aicina piešķirt atbalstu lieliem privātiem uzņēmumiem attiecībā uz ieguldījumiem pētniecībā un attīstībā vai attiecīgi vairāk, nekā tas pašlaik notiek, piedāvāt to netiešu infrastruktūras atbalstu veidā; turklāt aicina ieviest skaidru regulējumu vispārējos struktūrfondu noteikumos, kas izslēdz jebkādu Eiropas finansējumu uzņēmumu pārvietošanai ES, kā arī ievērojam samazina pārbaudes sliekšni ieguldījumu pārvietošanai, izslēdzot iespēju lieliem uzņēmumiem saņemt tiešās subsīdijas un nosakot, ka darbību ilgumam jābūt 10 gadi;

73. atzīst jaunu finansēšanas mehānismu sviras efektu un mobilizēšanas potenciālu; principā atbalsta aizdevumu finansēšanu un aicina paplašināt apgrozāmos finanšu instrumentus uz tām atbalsta jomām, kuru atbilstība ir apstiprināta; aicina šajā nolūkā vienkāršot procedūras un panākt lielāku juridisko skaidrību attiecībā uz visu atbalsta laikposmu, kā arī izveidot ES reģistru, kurā ir parādīts, kuriem projektiem ir izsniegti aizdevumi un kuriem — subsīdijas; aicina nodrošināt instrumentu pielāgojamību, lai tie būtu dzīvotspējīgi un pielietojami visos reģionos un pilsētās; uzskata, ka vēlākais pēc viena atbalsta laikposma atbildība par līdzekļu izmantošanu būtu jāpārceļ uz valsts līmeni vai attiecīgi projektu līmeni; atzīmē, ka šajā posmā ne visas dalībvalstis pielieto decentralizētu pieeju, darbojoties ar finanšu instrumentiem, piemēram, JESSICA; uzsver, ka pilsētām ir jānodrošina tieša piekļuve;

74. uzsver, ka atbalsta piešķiršana jāsauglabā kā izvēles iespēja un ka attiecīgo iesaistīto personu ziņā ir izmantot katram gadījumam piemērotu jauktu finansējumu atbilstīgi reģionālajām vajadzībām;

75. uzskata, ka EIB ir aktīvāk jāiesaistās TEN infrastruktūras finansēšanā; aicina rosināt vairākas pieejas attiecībā uz pašatbalstošiem valsts un privātās partnerības risinājumiem; principā uzskata, ka Eiropas Parlamentam ir būtiska atbildība par atbilstošu pārredzamību, kā arī lēmumu pieņemšanas un uzraudzības pienākumiem;

76. atzinīgi vērtē EIB un Komisijas efektīvo sadarbību trīs kopīgu iniciatīvu — JESSICA, JEREMIE un JASMINE — īstenošanā, kam ir jāpalielina kohēzijas politikas lietderība un efektivitāte un jāuzlabo struktūrfondu darbība; aicina Komisiju turpināt aktīvi pieņemt kopīgas iniciatīvas ar EIB, īpaši kohēzijas politikas jomā, un nodrošināt finansiālu atbalstu MVU;

77. uzskata, ka vispārēja dotācija reģionu līmenī ir piemērots instruments autonomām ieguldījumu stratēģijām saskaņā ar Eiropas reģionālās politikas mērķiem;

78. tomēr neatbalsta kvotas vai pienākumus attiecībā uz vispārējām dotācijām, jo tās var negatīvi ietekmēt reģionu vajadzībām pielāgotu galveno prioritāšu noteikšanu;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

Budžets, finanšu pārvaldība, birokrātijas mazināšana, budžeta disciplīna, finanšu kontrole

79. uzskata, ka programmas septiņu gadu periods ir sevi attaisnojis attiecībā uz kohēzijas politiku un to vajadzētu saglabāt vismaz līdz nākamā plānošanas perioda beigām (2020. gadā); tomēr aicina ātrāk veikt stratēģisko pamatnosacījumu pārskatīšanu, lai varētu ātrāk un elastīgāk reaģēt uz īpašiem notikumiem (finanšu krīze, enerģētikas krīze vai dabas katastrofas);

80. uzsver, ka tā, kā ir pašlaik veidots ES budžets un tā piešķiršanas mehānismi, kuru pamatā ir dažādu fondu pārvaldības regulas, ir pierādījuši savu efektivitāti, īstenojot kohēzijas politiku un jo īpaši struktūrpolitiku, tādēļ izmaiņas jāveic tikai tur, kur procesa norise nav bijusi veiksmīga vai kur konstatētas pretrunas ar spēkā esošo Finanšu regulu; šajā sakarībā atbalsta Komisijas priekšlikumus saskaņot regulējumu visiem reģionālajai attīstībai pieejamajiem fondiem; tomēr aicina pat vismazākās izmaiņas jau izveidotās un efektīvās struktūrās veikt ārkārtīgi piesardzīgi, lai izvairītos no nepareizas darbības un nenoteiktības valsts un reģionālajām administratīvajām iestādēm, un palielinātu slogu saņēmējiem, īpaši tiem ar nelielu struktūru un ierobežotu kapacitāti;

81. uzskata, ka ir pilnībā iespējama stratēģijā „Eiropa 2020” noteikto mērķu integrācija jau esošajās mērķstruktūrās un fondos; noraida ES budžeta sadalījumu saskaņā ar viedas, iekļaujošas un ilgspejīgas izaugsmes jēdzieniem, kā arī jebkādu kohēzijas politikas fragmentāciju dažādu budžeta pozīciju starpā; uzskata, ka šai politikai ir jābūt atsevišķai ES budžeta pozīcijai;

82. uzskata, ka kohēzijas politika pēc 2013. gada vēl vairāk spēs sekmēt turpmāku un ilgstspējīgu ES reģionu attīstību un būs izšķirīgs politikas virziens, kas nodrošinās stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanu visās nozarēs, tādēļ aicina saglabāt šo jomu finansējumu vismaz tajā pašā budžeta proporcijas apjoma ziņā;

83. atgādina, ka Eiropas Revīzijas palāta jau vairākus gadus ir ziņojusi, ka kohēzijas jomas maksājumos mēdz būt kļūdas, kas pārsniedz 5 %, taču norāda, ka to līmenis ir pazeminājies, jo kā liecina Revīzijas palātas gada pārskats iepriekšējās budžeta izpildes apstiprinājuma procedūras laikā tas sasniedza 11 %, turklāt arī uzraudzības un kontroles sistēmas attiecībā uz šiem maksājumiem ir tikai daļēji efektīvas; aicina arī padarīt skaidrāku kļūdu aprēķināšanas metodi, jo Eiropas Revīzijas palātas un Komisijas sniegto datu neatbilstība rada neskaidrību un neuzticēšanos oficiālajiem datiem;

84. aicina pieņemt stingrākus uzraudzības noteikumus par nepilnībām struktūrfondu izlietojumā dalībvalstīs, kuras izceļas ar nepilnībām struktūrfondu līdzekļu izmantošanā, un noteikumus par sistemātiskas maksājumu pārtraukšanas un atcelšanas procedūru, tiklīdz tiek konstatēti pierādījumi, kas liecina par būtiskām nepilnībām apstiprināto iestāžu darbībā; vienlaikus aicina atcelt nevajadzīgas pārbaudes dalībvalstīs, kurās jau pastāv atbilstoša līdzekļu pārvaldības sistēma; uzskata, ka pēc iespējas biežāk ir jāpiemēro „uzticības līgums” un „vienreizējā audita” princips;

85. aicina attiecīgās dalībvalstis/valsts iestādes izraudzīties iestādes, kuras būtu pilnībā atbildīgas par struktūrfondu līdzekļu likumīgu pārvaldīšanu;

86. uzskata, ka ikgadēji, pārbaudīti pārvaldības ziņojumi līdzekļus pārvaldošā biroja (maksājumu biroja/administratīvās iestādes) vadītāja līmenī ir atbilstošs veids, kā stiprināt ziņošanas un kontroles ķēdi, un uzsver, ka ir noteikti jānodrošina šo ziņojumu satura precizitāte; tādēļ aicina piemērot sodu sistēmu nepatiesiem ziņojumiem; turpina atbalstīt valsts ticamības deklarāciju mērķi;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

87. aicina Komisiju jau sākot no nākamā plānošanas perioda sākuma paredzēt lielāku atbildību par valstu pārvaldības procesu uzlabošanu; šajā sakarā norāda, ka ir steidzami jāveic vienkāršoējumi un precizējumi atbalsta programmu pārvaldīšanā, jo īpaši finansiālās īstenošanas un finanšu kontroles jomā; norāda, ka Komisijai ir pienākums veikt valstu vai pavalstu administrācijas un pārbaudes iestāžu akreditācijas procesu; uzskata, ka tiesības iesniegt vienkāršākus un retākus ziņojumus ir jāsaista ar veiksmīgu akreditāciju un kļūdu samazināšanos;

88. tādēļ prasa nostiprināt Komisijas uzraudzības funkcijas, ieviešot iespējas sistemātiski pārtraukt vai apturēt maksājumus, tiklīdz ir pieejamas drošas liecības, ka akreditēto iestāžu darbība ir būtiski nepilnīga; aicina Komisiju izveidot arī stingrākus plānus kļūdainu maksājumu atgūšanas līmeņa uzlabošanai;

89. aicina vienkāršot pārbaudes sistēmu un samazināt pārbaudes līmeņu skaitu, kā arī precizēt attiecīgos Komisijas un dalībvalstu pienākumus; aicina izmantot viena līmeņa pārbaudes procedūru, kuras ietvaros dalībvalstis pārbaudītu projektus un Komisija pārbaudītu dalībvalstu pārbaudes sistēmas;

90. uzskata, ka darbības programmu efektivitātes uzlabošanai ir vairāk jāpielieto konkurētspējīgas projektu izvēles procedūras reģionos;

91. aicina pārvaldības vienkāršošanas nolūkā paplašināt standarta procedūru, paaugstinot vienības izmaksu standarta shēmas, ja šāda sistēma ir piemērota, kā arī kopējo izmaksu vienoto likmi; aicina vairāk ievērot samērīguma principu, t. i., mazāku programmu īstenošanai noteikt ievērojami mazāk ziņojumu un pārbaudes pienākumu;

92. aicina Komisiju saglabāt ikgadēju publisko „neveiksmju pārskatu”, iekļaujot tajā informāciju par neatbilstošu un/vai vēl uzturēšanas un informācijas izpaušanas prasību izpildi, nepilnībām, no struktūrfondu saņemto līdzekļu ļaunprātīgu izmantošanu un krāpšanu; aicina šo informāciju sakārtot pēc dalībvalstīm un fondu;

93. pauž bažas par to, ka administratīvais slogs neļauj mazajiem uzņēmumiem un organizācijām pilnvērtīgi izmantot struktūrfondus; pieprasa nodrošināt pēc iespējas lielāku tiesību aktu un tehnisko dokumentu skaidrību;

94. aicina noteikt tādas ikgadējās grāmatojumu noskaidrošanas procedūras jaunajam plānošanas periodam, kas ietvertu arī daudzgadu programmas;

95. uzskata, ka visai īstenošanas un uzraudzības sistēmai ir nepieciešami efektīvāki e-pārvaldes risinājumi (saskaņotas formas); aicina dalībvalstis apmainīties ar pieredzi un Komisiju koordinēt šo procesu, kā arī aicina nodrošināt saskaņotu īstenošanu ar administratīvo un revīzijas iestāžu grupu starpniecību;

96. atbalsta Komisijas priekšlikumu par izdevumu atlīdzināšanu valstu iestādēm tikai tad, kad atbilstošais ES finansējums ir izmaksāts līdzekļu saņēmējiem; uzskata, ka šādā veidā varēs paātrināt finansējuma izmaksas, kā arī sniegt izšķirošo impulsu stingriem valstu revīzijas pasākumiem; tomēr norāda, ka dalībvalstīm vai reģioniem varētu rasties likviditātes problēmas un ir jārod atbilstīgi riska ierobežošanas risinājumi;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

97. uzskata, ka Komisijas aicinājums nodrošināt maksājumu ciešāku sasaisti ar rezultātiem ir neloģisks, jo šādā veidā rezultāti tiks sasniegti tikai tādā gadījumā, ja projekti tiks finansēti; pauž bažas, ka uzraudzība var būt ļoti birokrātiska, tomēr uzskata par pieņemamām prasības, saskaņā ar kurām maksājumus nosaka pierādīta konsekvence starp projektu un, piemēram, stratēģiju „ES 2020”;

98. uzskata, ka, lai gan līdzekļu atlīdzināšanai ir jānotiek pēc ES finansējuma izmaksas projektos, nedrīkst radīt papildu slogu saņēmējiem procentu likmju ziņā, kuras neatspoguļo šādu banku vai citu finanšu iestāžu izsniegtu aizdevumu zemā riska faktoru;

99. aicina dažādot soda mehānismus, tostarp atlaižu sistēmas aspektus attiecībā uz tām dalībvalstīm, kuras ievēro īstenošanas prasības, īpaši administratīvo koncesiju veidā;

100. atgādina, ka atšķirībā no citiem struktūrfondi ESF specifika ir cieši saistīta ar tā atbalstītajām mērķa grupām un ka tas jāveido tā, lai sniegtu atbalstu daudziem maziem vietējā mēroga projektiem; aicina dalībvalstis finansējumu nekavējoties nodot projektiem, lai mazajiem labuma guvējiem nerastos problēmas; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt elastību finansiālajā programmā īstenošanā, ņemt vērā proporcionalitātes principu attiecībā uz laiku, intensitāti un finanšu iemaksām, nosakot kontroles un audita pienākumus, vienkāršot procedūras un samazināt pārmērīgās administratīvās izmaksas, kā arī projektu un saņēmēju interesēs novērst citus šķēršļus, lai ESF pilnvērtīgāk veicinātu Eiropas Savienības mērķu sasniegšanu izaugsmes un darba vietu radīšanas jomā; aicina Komisiju palielināt pārvaldības iestāžu un labuma guvēju izvēles klāstu attiecībā uz finansēšanas iespējām un piedāvāt iespēju izvēlēties standarta izmaksas kopā ar tradicionālo uzskaiti;

101. atbalsta Komisijas priekšlikumu par „n+2 likuma” un „n+3 likuma” konsekventu piemērošanu, iespējams dalībvalstu piešķirumu līmenī, lai panāktu lielāku elastību, izņemot pirmo līdzekļu piešķiršanas gadu un pārrobežu programmas, un uzskata, ka jebkurai atkāpei no noteikuma par atbrīvošanos no saistībām ir jāatspoguļo tikai tāda administratīvā sloga pielāgošana, ko radīja jaunie noteikumi, kas ir saistīti ar stratēģisko plānošanu, uz rezultātiem vērstu virzienu un *ex ante* nosacījumiem; atbalsta „n+3 likuma” piemērošanu pārrobežu programmu gadījumā, lai ņemtu vērā lēnākos administratīvos procesus, kam par iemeslu ir valodu un kultūru problēmjaudājumi, ar kuriem tām jāsaskaras; uzskata, ka šie pasākumi nodrošinās līdzsvarotas attiecības starp kvalitatīvi augstvērtīgām investīcijām un programmas netraucētu un ātru ieviešanu;

Kaimiņattiecību un paplašināšanās politika

102. uzsver Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumenta (ENPI) nozīmi kohēzijas politikā attiecībā uz pārrobežu sadarbību ar valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis; atzīmē pašreizējās programmas īstenošanas problēmas; ir pārliecināts, ka galu galā kohēzijas politikā būs no jauna jāintegrē ENPI pārrobežu sadarbības programmas; uzskata, ka kaimiņvalstu piesaiste tieši infrastruktūras jomā (transportā, enerģētikā un vides jomā) ļoti pozitīvi ietekmēs arī Eiropas robežreģionus; aicina ENPI līdzekļus vairāk koncentrēt stratēģiskām ar enerģētiku un transporta infrastruktūru saistītām vajadzībām; uzsver makroreģionu iespējamo lomu šajā saistībā; aicina Komisiju izskatīt iespēju izveidot efektīvākas sinerģijas starp iniciatīvām, kuras ir atkarīgas no ERAF, Pirmspievienošanās palīdzības instrumentu, Kaimiņattiecību un partnerības instrumentu (ENPI) un Eiropas attīstības fondu (EAF); turklāt aicina Komisiju novērtēt, vai reģionālajā politikā izmantotās struktūras var pielietot arī ENPI pārvaldībā;

Otrdiena, 2011. gada 5. jūlijs

103. uzsver arī kohēzijas svarīgumu ES paplašināšanās procesā un norāda uz Pirmspievienšanās palīdzības instrumentu (IPA), kas pievienotā kandidātiem nodē kohēzijas politikas īstenošanas saturiskā un organizatoriskā sagatavošanā; pievērs uzmanību īstenošanas problēmām dalībvalstīs; atgādina par IPA instrumenta sākotnējo mērķi, īpaši attiecībā uz finansēšanas kapacitātes veidošanu un institūciju stiprināšanu un atbalstu valstu sagatavošanās darbiem Kopienas kohēzijas politikas īstenošanai, lai sagatavotu kandidātvalstis pilnīgai Kopienas tiesību aktu kopuma īstenošanai pievienotā laikā; aicina Komisiju noteikt problēmas IPA instrumenta pašreizējā darbībā;

104. atkārtō prasību par Reģionālās attīstības komitejas iesaistīšanu minēto instrumentu turpmākā pilnveidošanā;

*

* *

105. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un ES reģionu un zemju priekšsēdētājiem.

Jaunattīstības valstīm sniegtais ES budžeta atbalsts

P7_TA(2011)0317

Eiropas Parlamenta 2011. gada 5. jūlija rezolūcija par jaunattīstības valstīm sniegtā ES budžeta atbalsta nākotni (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā saistības, kuras 2005. gadā G8 valstis uzņēmas Glenģlsgas sanāksmē un visās turpmākajās G8 un G20 sanāksmēs attiecībā uz atbalsta apjomu, atbalstu Subsahāras Āfrikai, kā arī atbalsta kvalitāti,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas 2000.gada 8. septembra Tūkstošgades deklarāciju,
- ņemot vērā Eiropas Konsensu attīstības jomā ⁽¹⁾ un Eiropas Savienības rīcības kodeksu attiecībā uz darba papildināmību un dalīšanu attīstības politikā ⁽²⁾,
- ņemot vērā Parīzes deklarāciju par atbalsta efektivitāti un Akras rīcības programmu,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 208. pantu, kurā noteikts, ka „politikā, kas var iespaidot jaunattīstības valstis, Savienība ievēro mērķus, kas noteikti sadarbībai attīstības jomā”,
- ņemot vērā 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regulā (EK) Nr. 1905/2006, ar ko izveido finanšu instrumentu sadarbībai attīstības jomā ⁽³⁾ („Attīstības sadarbības instruments”(DCI)),
- ņemot vērā Kotonū nolīguma 61. panta 2. punktu,

⁽¹⁾ OV C 46, 24.2.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2007. gada 15. maija secinājumi (09558/2007).

⁽³⁾ OV L 378, 27.12.2006., 41. lpp.